

»NARAVNE IN DRUGE NESREČE V MOJI OKOLICI«

(kategorija 3; Uprava RS za zaščito in reševanje, Izpostava Celje)

NEURJE

Nočilo se je, sedela sem na postelji in spremljala vremensko napoved na televiziji, ki je tokrat bila daljša kot navadno. Vremenoslovec je ves razburjen razlagal, da se nam bliža strašno neurje, pri katerem ne izključujejo množičnega udara strel, vrtincev in naliva. Prestrašena sem strmela v zaslon, ko sem se spomnila na poplave, o katerih so poročali pred leti. Spraševala sem se, ali smo tokrat za takšno katastrofo na vrsti mi.

Počasi se je znočilo, jaz pa sem še kar sedela na postelji, saj me je bilo preveč strah, da bi bila sama v prostoru. Malce mi je bilo lažje, ker starši tega niso resneje jemali, toda globoko v meni je še vedno bil tisti grenak priokus, ki ga nisem marala.

Nepremično sem sedela na postelji nato pa sem nenadoma zaslišala škrabljanje po strešnem oknu. Nekaj minut je škrabljalo v počasnejšem ritmu, nato se je vse pospešilo. Kapljice so postale kaplje, veter je postal močnejši in pri tem glasno zavijal. Takoj sem pomislila na najhujše, pri čemer pa se nisem zmotila. Pihanju vetra se je sedaj pridružilo še grmenje. Vse je postalo tako glasno, moji starši pa so kar mislili, da ne bo nič hudega! Za njih sta naliv in grmenje bila nekaj povsem navadnega, meni pa se je takrat zdelo vse prej kot to. Program na televiziji je postal moten, počasi sem vstala in odšla iz sobe. Ko pa sem prišla izza vogala, sem po prstih in s pospešenim korakom odhitela do kuhinje. Pri tem sem se na moč trudila, da ne bi pogledala skozi okno ali skozi balkonska vrata. Za trenutek me je premagala radovednost in od daleč sem pogledala proti oknu. Ni se videlo, kakšni oblaki so bili na nebu, saj je bilo že pretemno, jasno pa se je videlo, kako so ogromne strele druga za drugo švigale po nebu. Nebo je bilo prepredeno z njimi. Kot da bi kdo na papirju s slamico razpihoval vodo ali barvo. Zvok grmenja je nekoliko zaostajal za strelami. Hitro sem se obrnila stran, nato pa spet proti grozljivim, škodo delajočim strelam. Za trenutek sem postala, nato pa...BUM!!! Stekla sem proti kopalnici, da bi bolje videla, kaj se je zgodilo. Nič ni bilo videti. Stekla sem še k sobnemu oknu, kjer zagledam... Nebo je bilo prepredeno s strelami. Zdelo se je, kot da bi bilo kaj narobe z elektrovodom. Takrat pa še enkrat: »Bum!!!« Strela je udarila v sosednjo hišo, ki je bila na novo sezidana in naseljena. Videla sem, kako so ljudje tekli iz hiše, s katere so padale opeke. Moji starši so prestrašeno prijeli za plašče in stekli ven, midva z bratom pa sva opazovala dogajanje iz hiše. Želela sem steči za starši, a me je brat zadržal. Videla sem, kako so se sosedje zbirali, želela sem biti zraven. S hiše so še vedno padale opeke in zdelo se mi je, da tega ne bo nikoli konec. Starši so bili zunaj še pozno v noč, jaz pa sem vse opazovala s strahom in z občutkom nemoči. Želela sem, da bi lahko kako pomagala, vendar je bilo nemogoče.

Tisto noč sem ostala prestrašena, nisem vedela, kam naj se skrijem. Nevihta, nalive, veter in udari strel so še kar vztrajali. Grde prizore sem hotela pregnati iz misli. Toda neurje se je vlekle še dolgo v noč, ko je naredilo še zadnji korak. Skozi okno si lahko kar nekaj minut opazoval grozeči vrtinec v daljavi, ki pa pri nas na srečo ni ničesar uničil.

Končno se je vse umirilo in šele zjutraj se je prav pokazalo, kaj je neurje uničilo. Sosedova hiša je razpadala, nekatere hiše so imele poškodovane strehe in fasade, drevesa so ostala brez listja, eno je bilo celo podrto preko glavne ceste. Škoda je bila velika.

Pri poročilih so o tem poročali še teden dni, nato je vse potihnilo. Pri nas je ostal živ spomin.

Nives Papič, 6.razred
VIZ OŠ Rogatec
Ptujška cesta 30
3252 Rogatec

Mentorica:
Lidija Zalezina